

[Lykketoft]

indlysende, at det egentlig ikke skulle være nødvendigt at sige det. Men mit indtryk er alligevel, at det trods enighed i ord kniber med enighed i handling, og det finder jeg meget beklageligt.

Ministeren gjorde nogle generelle bemærkninger om, hvordan skattesystemet burde udvikle sig. Min taletid tillader ikke at få formuleret det tilstrækkeligt præcise spørgsmål om, hvordan ministeren har tænkt sig at opretholde en rimelig byrdefordeling, et »skat efter evne«-princip, og et fuldstændigt proportionalt indkomstskattesystem. Jeg tror heller ikke, det ville lønne sig for ministeren at bruge meget af sin taletid på at prøve at udrede det, for det lader sig, så vidt jeg har kunnet regne, ikke udrede. Regeringen har placeret sig holdningsmæssigt, formuleringsmæssigt i en umulig situation ved at sige på den ene side: vi vil have et proportionalt skattesystem, og på den anden side: det skal være skat efter evne, der skal være rimelig udjævning, men der må for øvrigt ikke ske noget med nogen som helst fradrag. Men den debat får vi vist lejlighed til at komme tilbage til allerede en af de nærmeste dage i forbindelse med nogle beslutningsforslag om skattereformen.

Hagen Hagensen (KF):

Hvorfor denne forespørgsel, og hvorfor denne debat? Det spørgsmål har jeg stillet mig selv. Forespørgslen lyder: hvad kan ministeren oplyse om regeringens initiativer til fremme af retssikkerheden og retshåndhævelsen på skatte- og afgiftsområdet? Man skulle derefter vente, at der var kommet noget nyt fra ministeren, men det er der ikke, for forespørgerne kendte det hele i forvejen. Det er, hvad der er på bedding, og det, man får ud af denne debat, er for så vidt at få en klar oversigt fra skatteministeren om, hvad det er, man vil på dette område. Den har vi fået, og den kan jeg for mit vedkommende sige tak for, for den synes jeg står klart og tydeligt. Man har disse oplysninger i form af det, vi har været igennem i denne folketingssamling, og det materiale, som er tilstillet skatte- og afgiftsudvalget.

Retssikkerhed på skatteområdet har jo to sider, dels spørgsmålet om, at den enkelte skatteborger kommer til at betale netop det, han skal i skat, hverken mere eller mindre,

dels hensynet til alle andre, at den enkelte kommer til at svare nøjagtigt det, han skal betale i skat. Hvis man når dertil, er retssikkerheden til stede, og det har man i årenes løb bestræbt sig for at komme henimod. Det er ikke lykkedes til fulde, og det er da muligt, det aldrig nogen sinde kommer så langt, at det netop går op på den måde, men kendsgerningen er dog, at vi i denne regerings tid er kommet et væsentligt stykke længere på området end de foregående regeringer i det, de lavede, da de havde ledelsen. Som ministeren nævnte det, endte det med, at de seks punkter er blevet ført igennem eller er så langt fremme, som de nu engang kan være på nuværende tidspunkt, hvor man vil gøre noget for retssikkerheden på skatteområdet. Det synes jeg der er god grund til at være anerkendende over for fremfor at sige, at der egentlig ikke er sket nok, for man må vel synes, der er sket noget forkert på dette område. Jeg holder for, at vi faktisk er nået ganske meget længere, end vi har været før.

Så blev der gjort en del ud af Jauerdommen fra hr. Lykketofts side – man gik i rette med ministeren, fordi han havde hævet anken til højesteret, samtidig med at han fremsatte et lovforslag. Jeg synes, det var rigtigt at gøre det, for det, vi skal prøve på, er at finde frem til en ordening, der kommer til at omfatte alle skatteborgere. Det har været tvivlsomt hele tiden, om den nægtelse af retten til at trække omkostninger fra overhovedet har været berettiget, men der er faktisk først nu en, der har forsøgt at føre en retssag om det, og vi har altså fået Jauerdommen med det indhold, den har, men den rækker ikke langt nok. Jeg er enig i de bemærkninger, ministeren har gjort herom, og vil for mit vedkommende sige, at der naturligvis skal være retssikkerhed på dette område for alle. Hvorfor skal det alene være erhvervsdrivende, der skal have retten? Lønmodtagere og andre kan have akkurat det samme behov for den, og derfor må man sørge for, at der kommer et ensartet regelsæt. Da der nu er tvivl om det, er det da rimeligt at gennemføre det ved en lovgivning, der giver alle ret til at få i hvert fald en delvis omkostningsdækning.

Også i den del af forespørgslen, der omhandler retshåndhævelsen, er man nået et stykke længere: der er en udvidet oplysnings-